

1

MACY MULLINS

Vroeger ving pap spinnen en zette ze buiten. Spinnen waren de ‘goede beestjes’ die de ‘slechte beestjes’ in toom hielden, zei hij, die ervoor zorgden dat de muggen en vliegen de wereld niet konden overspoelen. Mijn jeugdige zelf was nooit helemaal overtuigd: als spinnen zo goed waren, waarom zagen ze er dan zo eng uit?

‘Goedheid en een goed uiterlijk zijn twee verschillende dingen, Macy.’

Ik weet niet of pap dat zelf had verzonnen of dat het een regel uit een Disneyfilm was, maar zoals zoveel van zijn kleine gezegden was ik het nooit meer vergeten. Het ging door mijn hoofd terwijl ik achter in de Coastal Connector-bus zat, kijkend naar de vergroeide bomen langs de weg. Buiten hield een wanhopige spin zich vast aan een raamrubber; een onvrijwillige verstekeling naar God mocht weten waar. De spin bleef proberen omhoog te klimmen, maar dan mepte de wind hem weer naar beneden en kon hij opnieuw beginnen. Herkenbaar.

Mijn blik dwaalde omhoog en ontmoette mijn sombere spiegelbeeld. Ik vervloekte de klootzak die tl-verlichting voor het openbaar vervoer had uitgekozen. De schelle gloed maakte een kroezende stralenkrans van mijn krullende bruine haar. Ik kreeg altijd een jeukerig gevoel van tl-licht, alsof ik in een slijmerig moeras was gaan zwemmen en daarna over glasvezelmatten had gerold om me af te drogen. Huiverend legde ik mijn voorhoofd tegen het klamme glas – de motorvibraties gonsden door mijn

schedel met een laag *vr* dat mijn gedachten vervaagde.

Mijn blik schoot heen en weer langs de eindeloze stoet bomen die langstrok. De laatste stralen zonlicht schenen door hun treurig afhangende takken. Toen ik een vermoeide zucht slaakte, condenseerde mijn adem op het koude glas. Ik trok mijn mouw over mijn hand, veegde de condens van het raam en... de spin was weg. Ik hoopte maar dat hij op een mooie plek was beland. Een spinnendorpje ergens: spichtige takken, schaduwplekjes, alle vliegen die je op kon. Een betere plek dan hier.

Wat deed ik hier überhaupt?

Ik twijfelde aan al mijn levenskeuzes, vrijwillig of niet, die me naar dit punt hadden geleid: in de bus op weg naar een sollicitatiegesprek.

Brooksvew Heights was een van die chique, rijke wijken langs de kust, veilig afgezonderd van ons armelui. Zo ongeveer de laatste plek waar ik op een donderdagavond heen wilde. Maar als afgestudeerde met een onrustbarende hoge studieschuld had ik er vrij weinig over te zeggen.

In de stad zochten ze nergens personeel.

Of in elk geval geen personeel zoals ik. Ik kon het ze niet eens kwalijk nemen. Ik was niet in de wieg gelegd voor klantenservice. Ondanks mijn inspanningen om opgewekt, aimabel en inzetbaar over te komen, dachten mensen altijd dat ik ergens kwaad om was. Alsof er met permanente inkt FLIKKER OP op mijn voorhoofd geschreven stond.

Het lukte me haast nooit om een uitnodiging voor een sollicitatiegesprek te krijgen, en nog minder vaak om daadwerkelijk aangenomen te worden. In de afgelopen drie maanden alleen al waren er meer copy/paste-afwijzingen in mijn mailbox beland dan ik tellen kon:

Beste (Macy Mullins),

Bedankt voor het fijne gesprek waarin we je doelstellingen hebben doorgenomen. We hebben echter besloten niet met jou verder te gaan voor deze vacature, aangezien

andere kandidaten qua ervaring beter lijken aan te sluiten bij ons bedrijf. We stellen prijs op de tijd en moeite die je in het sollicitatieproces hebt geïnvesteerd en wensen je het allerbeste in je toekomstige carrière.

Met vriendelijke groet

Flikker op.

Al snel was ik op Craigslist gaan kijken. Tussen de verzoekjes om grasmaaiers, meubelzeulers, het schimmige ‘op zoek naar een vriendin ;)’ kwam ik een zogenaamde ‘buitenkans’ tegen.

Dringend verzorger gezocht voor bejaarde echtgenoot.

De summiere beschrijving had de kracht van kunstaas, compleet met weerhaken. Vagelijk onheilspellend. En verzorging lag niet eens in lijn met mijn ‘achtergrond’ in grafisch design. Ik kan niet aangeven waarom de advertentie mijn aandacht ving; misschien door hetzelfde als altijd: de huur, boodschappen, rekeningen. Gewoon de dingen die mij en mijn zusje in leven hielden.

Hoe vaag ook, deze advertentie op Craigslist was de laatste tak die ik kon vastgrijpen in mijn tweeëntwintig jaar lange duikeling naar de bodem van het ravijn. Ik stuurde snel een reactie, met mijn sneue cv als bijlage, en kreeg tot mijn schrik dezelfde dag nog antwoord:

Hallo Macy,

Kun je donderdagavond langskomen voor een persoonlijk gesprek? Om 19.30 uur op Brooksvew Heights 5637.

Hartelijke groeten,
Grace.

De busrit naar Brooksvew duurde meer dan anderhalf uur, en daarna zou ik nog een halfuur moeten lopen. Een hele reis, al-

leen maar voor een gesprek. Bijna reageerde ik niet meer, maar na nog een dag van nul positieve reacties van mijn andere 'opties' ging ik door de knieën.

Ik stuurde een kort 'Tot dan!' en vertelde mijn zusje waar ik heen ging – God verhoede dat ik zo'n Craigslist-horrorverhaal zou worden. Ha.

De bus kwam met een ruk tot stilstand. Buiten verspreidde een flikkerende straatlantaarn oranje licht over een verlaten bushalte: een scheveabri behangen met achterhaalde filmposters. Ik zag niemand. Waarom waren we gestopt? Ik draaide mijn hoofd en tuurde door het gangpad. Het koude, zoemende licht hulde alles in zo'n glinsterend laagje. Zwarte rubberen vloeren, gele leuninggen, groezelige velours op de stoelen. De bus was zo goed als leeg – de kudde was bij elke halte verder uitgedund. Nu waren alleen ik, de chauffeur en één andere passagier bijna voorin nog over.

De andere passagier zat met haar rug naar me toe. Ze droeg een neonblauwe jas met de capuchon omhoog, waar aan de zijkanten vochtige slierten rood haar uit bungelden. Had zij aan het stopkoord getrokken? Ik wachtte tot ze zou opstaan en uitstappen, maar ze bewoog zich niet.

De buschauffeur boog zich opzij, legde haar hand om een gele hendel en trok eraan. De voorste deuren gingen open en de bus zakte met een fluitend gesis omlaag.

Mijn blik schoot terug naar de scheveabri. Uit de schaduwen stapte het donkere silhouet van een man. Hij had daar de hele tijd al gestaan, verstopt achter de glazen bak met een poster van *Cars 3*. Zijn hakken wiebelden op de stoeprand, zijn hoofd hing naar voren en hij staaarde naar het natte asfalt alsof hij op de rand van een klif stond en overwoog te springen.

'Stap je nog in?' vroeg de chauffeur. Ze was gebouwd als een uitsmijter, met haar haar in een korte paardenstaart en brede onderarmen vol tattoos.

De man op de stoeprand keek langzaam omhoog en mompelde iets onverstaanbaars. Een verontschuldiging? Zijn stem klonk ijl, alsof zijn stembanden op punt van breken stonden, als roestige gitaarsnaren die te strak waren aangedraaid.

De man stapte van de stoeprand en trok zichzelf aan een gele leuning de bus in. Hij bracht een manisch gevoel met zich mee dat als een zwerm onzichtbare vliegen om hem heen leek te zoemen. Zelfs vanaf mijn plek bijna achterin kon ik zien hoe mager hij was, haast skeletachtig. Donkere schaduwen lagen in de holten van zijn gezicht en zijn ongelijkmatige baard verborg niets van zijn ingevallen wangen; hij leek tegelijkertijd twintig en zeventig jaar oud. Hij schraapte zijn keel, knoopte zijn vuile jas dicht, klopte op zijn warrige haar. Een mislukte poging om zichzelf toonbaar te maken.

Normaal zou ik alles wat daarop volgde hebben buitengesloten met muziek, maar ik had een paar weken eerder mijn koptelefoon uitgeleend aan mijn zusje. En Jemma, hoe voorspelbaar, was hem kwijtgeraakt. Ze had beloofd dat ik 'binnenkort' een nieuwe zou krijgen, maar zij was nog blutter dan ik, dus voorlopig was ik veroordeeld tot luisteren naar de realiteit.

De buschauffeur deinsde een beetje achteruit, weg van de man, alsof zijn chaotische energie besmettelijk kon zijn. Ze wees naar de ticketscanner en zei iets over het tarief. De man knikte als een overijverige *bobblehead*. Hij begon op zijn zakken te kloppen, overdreven te zoeken naar een kaartje waarvan iedereen wist dat hij het niet had. Ook herkenbaar.

'Ik heb zeker...' zei de man. 'O, chips.' Hij bekeek de vloer alsof zijn kaartje daar misschien ergens kon liggen. Hij gebaarde naar een stoel. 'Vind je het erg als ik even? Ik-ik kan de volgende keer betalen, ik...'

De chauffeur viel hem in de rede, morde iets van: 'Dat zei je de vorige keer ook.'

'Als-alsjeblijft,' stamelde de man. 'Ik heb, ik moet... alsjeblijft?' Hij schuifelde langs haar heen zonder op antwoord te wachten, maar de chauffeur greep hem bij zijn elleboog, trok hem met gemak terug en gaf hem een zetje in de richting van de deur. Hij pakte zich weer vast aan een gele leuning om in evenwicht te blijven. 'Ik kan niet. Ik moet...'

De chauffeur priemde met haar vinger naar de uitgang.

De man tuurde over zijn schouder naar de scheve bushalte.

De omringende bossen waren roerloos. Braamstruiken tussen de bomen zagen eruit als roestig prikkeldraad. In de rossig-oranje gloed van de lantaarn voelde het bos als een monsterlijke nachtmerrie die op nietsvermoedende prooi loerde. Spinachtig.

‘Meisje?’

Ik keek weer naar de voorkant van de bus: de man keek nu recht naar mij. Waarom pikten ze altijd mij eruit? Ik wendde mijn blik af, maar zijn vermoeide gezicht bleef op mijn netvlieszen gebrand – heldere groene ogen, een onverwacht goed gebit. Hij had waarschijnlijk als kind een beugel gehad. Op enig moment had iemand genoeg om die vent gegeven om geld te spenderen aan orthodontie. Wat was er misgegaan...

‘H-hé meisje?’ Zijn ijle stem drong in mijn gedachten. ‘Meisje?’

Ik hield mijn blik vastgepind op de stoel voor me. Iemand had er met viltstift iets op gekalkt wat ik steeds opnieuw las:

LEEF, LACH, MOORD

Hij bleef het proberen, keek langs de andere passagier en pikte mij eruit: ‘Kun jij me een paar dollar lenen?’

Ik kon hem nog geen dubbeltje lenen. Verdomd, ik had me mijn eigen vervoer amper kunnen veroorloven.

Eindelijk kwam de chauffeur tussenbeide. ‘Eruit nu.’ Toen ze opstond, was ze bijna een kop groter dan de man.

Hij keek weer naar de vloer, en toen staaarde hij nog een laatste keer met puppyogen naar mij. Ik kon hem alleen een medelijdende blik aanbieden. Hij draaide zich om naar de andere passagier en deed zijn mond open, maar...

‘ERUIT,’ herhaalde de chauffeur.

Hij stapte stilletjes uit, begon met ongelijkmatige tred langs de weg te lopen.

De chauffeur liet zich weer op haar stoel zakken en trok aan de deurhendel. De bus kwam sissend weer tot leven. Ze gaf richting aan en reed de verlaten weg op, met een grote boog om de voetganger heen.

Ik draaide me om en keek door de achterrauit. De man werd

kleiner en kleiner, tot de bus een hellende bocht omging en hij achter een wand van bomen verdween. Mijn aandacht keerde terug naar mijn spiegelbeeld in de ruit. Ik fronste.

De passagier voor in de bus – de vrouw in de blauwe regenjas – had zich omgedraaid op haar stoel. Haar ogen zagen eruit als wazige brokken houtskool in het donkere glas. Ze knipperde niet. Zat ze naar mij te staren? Ik voelde bijna hoe die wazige oogbollen in mijn achterhoofd boorden, als twee klopboormachines die mijn bot tot stof vermaalden. Toen ik me omdraaide om terug te kijken, draaide zij zich ook om en keek ze weer voor zich uit. Roerloos.

Maffe busreizigers op de late avond, zo redeneerde ik. Het was alleen maar een kwestie van tijd voor ik er zelf ook een werd. Misschien was ik er al een. Ik leunde achterover, sloeg mijn armen over elkaar en sloot mijn ogen. Ik luisterde naar het dreunen van de motor, voelde het diepe brommen tegen mijn rug. Op de een of andere manier belandde ik in dat schemergebied tussen slapen en waken. Onzinbeelden kwamen op en gingen weer onder in het verschuivende donker; fantomen van dromen en nachtmerries:

Laarsafdrukken met stukjes gras. Ruisend water. De geur van verse koffie. Diesel. Duisternis. Koud, zoemend licht. Glanzend zwart plastic. Prikkend pluche. Groene knoopogen. Duisternis. De stank van wodka. Chloor. Blauwgroene vloerbedekking. Genummerde kamers. Duisternis. Grasmaaier. Witte truck. Duisternis. Rood licht. Duisternis. Blauw licht. Rood licht. Blauw...

‘Hallo?’

Mijn ogen schoten open. De chauffeur stond een eindje verderop en raapte afval op met een knijper. ‘Eindpunt,’ zei ze.

Ik keek uit het raam naar een schemerige vierkante parkeerplaats met dennen eromheen. Een lichtgevend bord met de tekst:

WINDFALL TRANSIT CENTER

Ik keek langs het gangpad. De vrouw in de blauwe regenjas was weg. Mooi. Ik pakte mijn Pikachu-rugzak, die ik sinds de basisschool niet meer had vervangen. Zijn gele huid was lang

geleden verkleurd naar een piskleur en zijn bliksemschichtstaart was er jaren geleden al afgescheurd bij een potje vechten op het schoolplein. Ik hees me overeind.

De chauffeur stapte opzij om me door te laten. 'Je moet niet in je eentje reizen in het donker,' zei ze.

'Bedankt,' antwoordde ik zonder om te kijken.

Zodra mijn sneakers het gebarsten asfalt raakten, pakte ik mijn telefoon en opende Google Maps. GEEN VERBINDING. Ik stak mijn hoofd de bus weer in. 'Hé,' zei ik. 'Welke kant op is Brooksvew Heights?'

Een korte wandeling over een donkere, smalle weg later kwam ik bij de ingang van de wijk aan. Hij was onmogelijk te missen: een parelwit bord met aan weerskanten opzichtige Griekse pilaren en verlicht door een spotje in het bloembed. Messing letters verklaarden met trots:

BROOKSVIEW HEIGHTS

Tussen deze wanordelijke en winderige bossen stak het bord alleen nog maar meer af. Ik kon de landhuizen van twee verdiepingen, de perfect onderhouden gazons en de luxe wagens op de verwarmde opritten al bijna voor me zien. Braak.

Ik pakte mijn telefoon erbij. Hier deed Google Maps het weer, natuurlijk. Brooksvew had waarschijnlijk zijn eigen rechtstreekse verbinding met Silicon Valley. Ik kneep met mijn vingers op het koude scherm, zoomde uit en... Lekker dan. Grace Carnswels huis stond helemaal achter in de hoogstgelegen uithoek van de wijk.

2

PITTORESK

Terwijl ik hijgend tegen de steile, kronkelende straten van Brooksvew Heights op ploeterde, viel me onwillekeurig op hoe accuraat mijn voorspellingen waren geweest: keurige gazons, megalandhuizen van twee verdiepingen hoog, met muren en poorten om het gepeupel te weren. Maar wel een opvallend gebrek aan luxe wagens op de opritten. Of wat voor auto's dan ook eigenlijk...

In feite waren veel van de huizen donker en leken ze leeg te staan. Zomerhuizen? Ik kon me amper de huur van mijn benauwde appartementje veroorloven, maar deze mensen hadden reservelandhuizen.

Een ruisend geluid richtte mijn aandacht op een verzameling petunia's. Ze stonden in een rond bloembed, precies in het midden van een recent gemaaid gazon. De donkergroene lijnen van de maaier volgden de ronding van het bloembed in perfect gespreide concentrische cirkels. Ik had al jaren geen hovenierswerk meer gedaan, maar beoordeelde nog steeds automatisch het werk van andere hoveniers. Een dikke 9. Eén punt aftrek omdat er wat gemaaid gras in het bloembed was achtergebleven.

De petunia's ruisten weer, en ineens sprong er een chocoladebruin konijn tevoorschijn. Hij knabbelde aan een gestolen bloemblaadje. Een anarchist, denk ik.

Hoe hoger het terrein, hoe groter de percelen. Veel ervan leken nu regelrechte landgoederen. Prachtige lodges te midden van

torenhoge dennen, met gastenverblijven die groter waren dan de meeste normale huizen. De steile kronkelweg was vlakker en rechter geworden.

De stukken donker bos tussen de percelen werden ook groter en er stonden steeds minder straatlantaarns. Elke keer als ik een huis passeerde, was de verre gloed van het volgende huis het enige wat me verder trok. Al snel veranderde het gladde wegdek in ruw asfalt en zag ik voor me uit alleen nog duisternis. Ik keek op mijn telefoon. Het huis van Grace zou driehonderd meter verderop moeten zijn. Ik keek naar voren, turend in het pikzwarte niets.

Een heel vage, flikkerend oranje gloed tussen de bomen in de verte. Behoedzaam liep ik door. Het was nu zo donker dat ik met mijn telefoon moest bijlichten om niet over gaten in de weg te struikelen.

Elk klein geluidje viel hier op: bomen die kraakten als langzaam heen en weer zwaaiende oude deuren. Takken die knapten als gewerschoten. Toen begon het zachte getik van regendruppels, af en aan, alsof de hemel op het punt stond in tranen uit te barsten. Even later stortregende het. Tegen de tijd dat ik bij Grace' oprit aankwam voelde ik me net een chagrijnige moeraskobold, en zo zag ik er waarschijnlijk ook uit.

Ik bekeek mijn omgeving. Deze doodlopende lus, omgeven door douglassparren, werd verlicht door één lantaarn waar motten omheen cirkelden. In de oranje gloed zag ik een kartelig rotsblok met scheve cijfers erop: 5637.

Het enige adres hier.

De grindoprit zwenkte tussen de bomen door en verdween in het donker. Super, nóg een eind lopen.

Toen ik de bocht van de oprit om was, kwam het huis van Grace in zicht en... het was niet wat ik had verwacht. De woning, genesteld tegen een schuine rotshelling, was een vrij bescheiden huis met één verdieping. Rechthoekig, met grote ramen en olijfgroen geschilderde houten lattenwanden. De flakkerende gloed van een open haard wierp lange schaduwen over de omringende bomen. Het huis zag er warm uit, verwelkomend zelfs. Oké, alleen de grond kostte waarschijnlijk al meer dan drie miljoen

dollar, maar vergeleken met de rest van Brooksvew Heights was dit stekje bijna pittoresk.

Op dat moment ging de voordeur open en kwam er een schimmige gedaante naar buiten, die van het bordes stapte en een paar betonnen treden naar de oprit afdaalde. Een buitenlamp ging aan en onthulde dat de gedaante een jonge vrouw was, waarschijnlijk ongeveer van mijn leeftijd. En hoe dichterbij ze kwam, hoe overduidelijker het werd: ze was geïrriteerd, of zelfs boos.

In het voorbijgaan keek ze me even aan en salueerde ze uit de losse pols. 'Veel plezier.'

Lastige sollicitatie?

Ik keek haar over mijn schouder na terwijl ze wegbeende, leren laarzen knerpend op het grind. Eigenlijk leek ze me een beetje overdressed voor een verzorgingsbaantje. Meteen voelde ik me ongemakkelijk. Was dat hoe de mensen hier verwachtten dat de hulp zich kleepte? Zou ik deze baan mislopen omdat mijn jaren-negentig-parajack eruitzag als een afdankertje uit de kringloopwinkel?

Ze stapte in een glanzende zwarte Mini Cooper en reed weg. Een auto – zou dat even fijn zijn.

Achter me riep een stem: 'Macy?'

Ik draaide me om. In de deuropening stond een oudere vrouw, met een hand boven haar ogen tegen het helle licht van de buitenlamp. Ze was lang, en haar gezicht ging verborgen in de schaduw van haar hand.

Ik schraapte mijn keel. 'Mevrouw Carnswel?'